

88. *Милъ мой Славко!*

Азъ ти бѣхъ открылъ съсъ живы уста за едно званіе на животъ-а ми, нѣ сега го размыслихъ позрѣло: Рѣшихъ да станѣ войскоборецъ. Радостно предпочитамъ да ся борѣ юнашки на бойно-то поле, нежели да мѣтъ у дома срамно и лѣниво.

Съсъ вѣсторгъ си докарвамъ на умъ чи, мнозина съсъ едиѣ дързость само противу непріателя, придобили сѣ не само богатство, нѣ и безсмъртѣ славѣ. Като е тѣй защо да немамъ и азъ сѣщѣ-тѣ честь? не, не ся боѣ никога мѣжъство-то и юнашко-то сѣрдце не ся е покорило никому тирану, напротивъ възраждало е старѣ-тѣ славѣ на одного народа, и отъ покорени послушницы дѣ-то сѣ бывали, направяло ги е господари надъ други писмена.

Тѣзи е мой-та мысль мили мой! съсъ тѣзи жалаѣ и тебе да намерѣ.

89. *Любезный Сыне!*

На толкозы-ты ми старателны наставленія, що-то ти всагдахъ въ сѣрдце-то, още отъ крехкѣ-тѣ ти младость, съсъ благодарность гледамъ сега плодъ-а имъ: тѣй